

guerres de l'aigua. En tots els conflictes la humanitat ha tingut dues respostes, una molt obvia, que és la guerra, la lluita que guanya el més fort. I l'altra ha sigut la cooperació. I som aquí perquè ha guanyat més la cooperació que no pas la guerra. El que passa és que no s'ha vist tant. I de fet, hi ha esperança perquè podem col·laborar, si volem. Evidentment, jo plantejava que després de les guerres, hi havia una supervivència a partir d'unes comunitats i he volgut que cadascuna d'elles representés diverses actituds envers l'aigua.

Tot i això, no tothom pateix escassetat. Hi ha qui en té molta, d'aigua.

Aquests som nosaltres, que obrim una aixeta, no sabem d'on ve i ens és igual. Implica una mica el malbaratament, així com l'economia perquè el capitalisme ha entrat a l'aigua. Hi ha lleis que permeten vendre-te-la si tens una concessió i això és un canvi molt perillós respecte al que hi havia abans. Llavors, hi ha unes víctimes que han de comprar l'aigua i ho saben tot sobre la sequedat. M'he inspirat en altres obres com ara *Dune* o *La sequera*, de Ballart. M'he imaginat una societat estratificada de rics i pobres amb el culte a una deessa. I després hi ha una altra comunitat que coopera i que, en general, representa els postulats actuals de la Plataforma de la Nova Cultura de l'Aigua, que va néixer per posar en valor l'origen de l'aigua i estava plena de científics.

Podem parlar de refugiats climàtics?

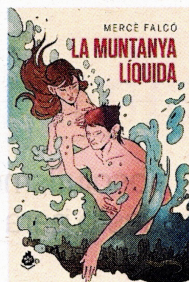
No parlo de refugiats climàtics, sinó de la necessitat de cooperar per restablir el cicle de l'aigua. Aquests arribaran. Vull dir, ja en tenim ara d'immigració econòmica i en tindrem de climàtica i no sé si respondrem amb guerra, amb conflicte o amb cooperació. Espero que amb cooperació, encara que serà complicat.

Això de poder fer pluja, no és gaire distopia.

La Xina està fent ploure i els Emirats Àrabs estan posant molts diners i tenen nou pilots de guàrdia permanent per si albiren un núvol que pugui fer pluja - no tots en fan -, anar a atacar-lo i fer ploure. Jo me'n vaig més enllà, desenvolupo una tecnologia en què no hi ha cap núvol, hi ha uns amos dels núvols. He preguntat als meus col·laboradors científics i més o menys han donat respostes que no són fantasia, en certa manera són factibles. Per sort, encara no es poden robar els núvols, encara que anem cap aquí.

Al pròleg, el Víctor García Tur destaca com descriu fruites quotidianes que el lector coneix molt bé, però no alguns dels seus personatges.

La fitxa

'La muntanya líquida'

Autora: Mercè Falcó

Editorial: Mai Més Llibres

Gènere: Ciència-ficció

Portada: Irina Hirondelle

«La ciència-ficció és desconeguda per a molta gent i és una llàstima perquè és un gènere polític. Permet la crítica social»

«El paisatge de la novel·la pertany i no pertany a les Terres de l'Ebre. És una al·legoria de qualsevol lloc»

«No parlo de refugiats climàtics, sinó de la necessitat de cooperar per restablir el cicle de l'aigua, en general»

Durant molt de temps vaig pensar que la noia al terrat envoltada d'aigua era una mena d'inspiració per explicar una novel·la històrica, tot i que finalment ho vaig desestimar, ja que aquesta noia portava roba moderna i a més a més, veia l'aigua amb estranyesa. I això em va donar la clau. L'aigua era una cosa que ella no havia vist córrer mai. Llavors, aquesta persona de la imatge ha esdevingut la Dàrida, la qual reacciona amb estranyesa a l'aigua i a tot el que seria normal per a nosaltres. I ha sigut molt útil per descriure.

Com el primer capítol.

Aquest capítol té molta dificultat tècnica perquè has de descriure una cultura molt seca que s'inunda. I aquest punt de vista d'estranyesa vers una cosa tan quotidiana per al lector com és l'aigua és

una de les claus de bona part de la novel·la.

Té un vocabulari propi, 'filtramàscars', 'pulmabroc', 'cister-nador', 'pidolaigües'... Com ha estat crear neologismes?

El neologisme més directe és el de *pidolaigües*. *Filtramàscars* també m'ho he inventat, però no tots surten del no-res. Hi ha moltes coses de *Dune*. En ciència-ficció t'has d'inventar coses, sempre hi ha termes nous.

Mai Més Llibres destaca que és una novel·la ecològica, de justícia social i feminista. Com van sorgir aquests personatges femenins?

No em vaig plantejar si eren femenins o no. Potser la dona més reivindicada és la Dora Becq, la política, però també n'hi ha de masculins molt importants.

L'Èbron...

És un trànsfuga. És una persona molt ambivalent, amb poca moral, igual que la Dora Becq, però al mateix temps, tenen molta ètica. Saben exactament els límits fins a on poden arribar, què és el que està bé o malament. L'Èbron em va anar molt bé perquè necessitava algú que pogués lligar-ho tot.

Com aplica l'ètica i la moral a la novel·la?

Són coses diferents. Ètica és saber què està bé i què malament. En canvi, la moral té a veure amb valors que has heretat de la societat i que et fan reaccionar o seguir certs comportaments segon aquesta doctrina. Llavors ells no segueixen aquests valors, però al mateix temps no pots dir que són persones dolentes. Al contrari. Mentrestant, altres persones molt religioses no poden escapar-se d'ajudar a la COPA, la Confederació de Productors d'Aigua.

La 'Muntanya líquida' és ciència-ficció crítica amb la situació actual.

La ciència-ficció és desconeguda per a molta gent i és llàstima perquè és un gènere polític. *Star Wars* no és ciència-ficció, és fantasia. En canvi, els llibres de l'Ursula K. Le Guin són ciència-ficció. El gènere planteja situacions que podrien passar en el futur, s'inventa una tecnologia factible, encara que diferent i serveix, en el meu cas, per descontextualitzar el moment actual perquè ja ens avisa que puja massa la temperatura i que no hem de malgastar l'aigua. Però en realitat, què fem? Agafem un avió i anem el cap de setmana a Nova York i això és terrible. Jo no vull pretendre amb aquest llibre fer un crit d'alerta, però la ciència-ficció ho fa. Et situa en un altre context on es parla de coses actuals perquè es vegi l'alarma que hi ha o perquè el lector s'adoni d'una manera diferent. Permet la crítica social.